

Arrest

nr. 126 913 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 4 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29

december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 16.08.2012 zijn geboorteakte voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1 e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2,1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.201 i). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, het "consequentiebeginsel" en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat haar identiteit nooit werd betwist tijdens de asielprocedures voor de verwerende partij. Ook haar nationaliteit werd nooit betwist. Zij verwijst verder naar het arrest van het Grondwettelijk Hof, nr. 193/2009 van 26 november 2009 en stelt:

"In dit arrest stelt het Hof dat:

"volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene, elk document waarvan de waarachtigheid niet terdiscussie kan worden gesteld."

In casu bewijst de verzoekende partij haar identiteit aan de hand van haar geboorteakte. Van dit document wordt de waarachtigheid allerminst ter discussie gesteld. Het feit dat het geen fysieke band aantoon, doet deze waarachtigheid niet teniet. Het correspondeert immers met alle gegevens die tijdens haar asielaanvragen nooit ter discussie werden gesteld.

De geboorteakte van verzoekende partij voldoet aldus aan de wettelijke voorwaarden betreffende het bewijs van identiteit. De bewering van de verwerende partij dat de verzoekende partij haar identiteit niet bewijst, is bijgevolg foutief. Hierdoor wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

De materiële motiveringsplicht vereist immers dat iedere bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

II.1.4. Het redelijkheidsbeginsel is eveneens geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel verbiedt de overheid kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt.

De verwerende partij oordeelt in haar thans bestreden beslissing dat geboorteakte van verzoekende partij niet haar identiteit bewijst.

Nochtans blijkt immers uit het administratief dossier van de verzoekende partij ten overvloede dat de verwerende partij overtuigd is van haar identiteit (cf. feiten supra).

Tijdens de drie asielprocedures van 30 augustus 2011 (eerste asielaanvraag) tot 23 augustus 2012 (negatief eindarrest RvV) werd er nooit getwijfeld aan de identiteit van de verzoekende partij door de verwerende partij.

In het kader van een aanvraag tot regularisatie ex. artikel 9ter Vreemdelingenwet wordt een aanvraag alleen dan ontvankelijk verklaard wanneer identiteit en nationaliteit bewezen werd.

In die zin schendt de thans bestreden beslissing dan ook het consequentiebeginsel. Als verwerende partij tot 23 augustus 2012 nog de identiteit van verzoekende partij aanneemt, dan ziet verzoekende partij echt niet in waarom twijfel hieromtrent nu wel terecht zou zijn. Dit blijkt ten andere evenzeer uit de bestreden beslissing zelf:

[...]

De motivering, ter staving van de onontvankelijkheidsbeslissing lijkt dan ook ingeroepen 'pour les besoins de la cause'.

II.1.5. De verzoekende partij is het volstrekt oneens met deze visie die geenszins steun vindt in het kwestieuze arrest van het Grondwettelijk Hof.

Ten eerste dient er op gewezen worden dat de redenering van de verwerende partij bijzonder merkwaardig is. Sinds het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt immers een veel ruimere identificatiemogelijkheid in het kader van een medische regularisatie dan voorheen.

Ingevolge dit arrest zal de verwerende partij niet langere enkel rekening dienen te houden met "identiteitsdocumenten", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt.

Ingevolge dit arrest werd het voor de aanvrager dus "makkelijker" zijn of haar identiteit te bewijzen.

Aangezien ook de verwerende partij zich te schikken heeft naar arresten van het Grondwettelijk Hof die erga omnes werking genieten, drong zich ter zake een wetswijziging op aan artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Deze kwam er bij wet van 29 december 2010 - de visie van de verwerende partij vindt echter ook hoegenaamd geen steun in het artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Ten tweede kan er verwezen worden naar de parlementaire voorbereidingen ter zake.

In de parlementaire voorbereidingen, m.n. het verslag, wordt meteen duidelijk dat de "identificatietoets" ingevolge de wetswijziging versoepeld wordt.

"Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart."

De visie van de verwerende partij vindt dan ook hoegenaamd geen steun in het arrest van het grondwettelijk Hof.

II.1.6. In casu kan er onmiskenbaar vastgesteld worden dat de verwerende partij in "het asioldossier" van de verzoekende partij nooit twijfels heeft gehad bij de identiteit van de verzoekende partij.

De verwerende partij kon dan ook geen rechtens aanvaardbare motieven formaliseren in de thans bestreden beslissing om de stelling te onderbouwen dat er geen zekerheid bestaat rond de identiteit van verzoekende partij.

II.1.7. De stelling van de verwerende partij dat de aanvraag diende onontvankelijk verklaard te worden omwille van het gegeven dat de bij de aanvraag neergelegde geboorteakte geen identiteit aantoon, schendt aldus artikel 9ter Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Er is de Raad geen "consequentiebeginsel" bekend en verzoeker laat na uiteen te zetten wat dit omvat en op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel dan schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet "zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen". Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoon overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)"

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In de memorie van toelichting bij de in punt 2.5. vermelde wetsbepaling kan onder het kopje "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verifi

catie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53 0771/001, p. 145-146).

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de documentaire ontvankelijkheidsvereisten voor aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ruimer moeten worden geïnterpreteerd en dat ook andere documenten waaruit de identiteit blijkt moeten worden aanvaard. Evenwel dient te worden opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof expliciet heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is te vereisen de aanvrager van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zijn identiteit dient aan te tonen. In het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009, waarnaar de hierboven geciteerde memorie van toelichting verwijst, wordt er met name op gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij bij haar aanvraag enkel een kopie van een geboortecertificaat heeft voorgelegd om haar identiteit aan te tonen, hetgeen steun vindt in het administratief dossier, terwijl dit document niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in artikel 9ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet: het laat namelijk niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de verzoekende partij.

De Raad wijst er op dat een geboorteakte weliswaar bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, maar dat deze niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die erin omschreven wordt, zodat de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat een geboortecertificaat niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof, waaruit zij meent te kunnen afleiden dat het naar aanleiding van dit arrest gewijzigde artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere identificatiemogelijkheid biedt zodat de verwerende partij niet langer enkel rekening dient te houden met een nationaal paspoort of identiteitskaart maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt is dit correct, maar de Raad wijst er op dat een geboorteakte geenszins een bewijs van identiteit is. Evenmin wordt *in casu* de “*waarachtigheid*” van het document ter discussie gesteld, zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt. Een identieke redenering dient te worden gevolgd waar de verzoekende partij verwijst naar de parlementaire voorbereidingen van het gewijzigde artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waaruit zij een versoepelde “*identificatietoets*” afleidt. De geboorteakte voorgelegd door de verzoekende partij laat op zich niet toe op basis ervan haar identiteit vast te stellen.

In de mate dat de verzoekende partij verder stelt dat haar identiteit, noch haar nationaliteit werden betwist tijdens haar eerdere asielaanvragen, dient erop te worden gewezen dat zij, nu zij niet betwist dat haar geboorteakte niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene en dit document dus niet voldoet, hiermee in wezen wenst te bekomen dat zij een vrijstelling zou genieten van het aantonen van haar identiteit op de wijze zoals bepaald in artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. Echter, een dergelijke vrijstelling geldt slechts voor “*de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken.*” De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij zich in dit uitzonderingsgeval bevindt.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris uit de feitelijke vaststellingen afleidt niet kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

2.5. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS